

Lecturile *estetilor*

Antologie de texte literare

Clasa a V-a

*În conformitate cu programa școlară
aflată în vigoare*

Editura KOOB

Cuprins

<i>Lunca din Mircești</i> de Vasile Alecsăndri	3
<i>Vasile Porojan (fragment)</i> de Vasile Alecsandri	6
<i>Mircea cel mare și solii</i> de Dimitrie Bolintineanu	12
<i>Preda Buzescu</i> de Dimitrie Bolintineanu	15
<i>Cănută, om sucit</i> de Ion Luca Caragiale	17
<i>În miezul verii</i> de George Coșbuc	31
<i>Moartea lui Fulger</i> de George Coșbuc	35
<i>Povestea lui Harap-Alb</i> de Ion Creangă	45

<i>Dintre sute de catarge</i> de Mihai Eminescu	120
<i>Scrisoarea III (fragmente)</i> de Mihai Eminescu	122
<i>Greuceanu</i> de Petre Ispirescu	130
<i>Făt-Frumos cel rătăcit</i> de Petre Ispirescu	146
<i>Petrea prostul</i> de Ioan Slavici	166
<i>Budulea Taichii (fragment)</i> de Ioan Slavici	204
<i>Domnul Vucea</i> de Barbu Ștefănescu-Delavrancea	225
<i>În casa bunicilor (fragmente)</i> de Ionel Teodoreanu	250
<i>Ulita copilăriei</i> de Ionel Teodoreanu	261

<i>Noapte de toamnă</i> de George Topîrceanu	274
<i>Balada călătorului</i> de George Topîrceanu	276
<i>Grădina secretă (fragmente)</i> de Frances Hodgson Burnett	279
<i>Colt-Alb (fragment)</i> de Jack London	299
<i>Ocolul Pământului în optzeci de zile (fragmente)</i> de Jules Verne	314

Balada călătorului

de George Topîrceanu

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

Sania coboară clinul de pădure.
Fug în urma noastră luminișuri sure
Și-n singurătatea care ne petrece,
Peste vârf de arbori, asfințitul rece,
Străbătând podoaba crengilor subțiri,
Luminează-n aer bolți de trandafiri.

Dar amurgul palid a-nceput să scadă.
Noaptea, ca un abur, crește din zăpadă.
Se ivesc departe măguri de hotar,
Într-un loc se face drum pustiu de car
Și-o fântână strâmbă pe lumina zării
Pare că sporește liniștea-nserării...

Drum de vis! E clipa mutei agonii
Când alaiul Noptii zboară pe câmpii,
Când singurătatea umbrele-și arată
Și departe-n șesuri Ziua alungată
Lângă reci fruntarii alergarea-și curmă,
Cu ochi mari de spaimă să privească-n urmă,
Să-și adune-n locul unde-a-ncremenit
Peste sâni de gheață părul despletit.

Ca-ntr-o presimțire sufletul ți-e-nchis.
Unde ești? Îți pare că trăiești un vis...
Treci lăsând în urmă, la răspântii mute,
Umbre solitare și necunoscute,
Treci ducând o parte din tristețea lor,
Un suspin, o rugă, un zadarnic dor.
Iar târziu, când taina dimprejur te cheamă
Și-ți strecoară-n suflet un fior de teamă,
Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind deodată lungi păreri de rău
După-o fericire care întârzie,
După câte n-au fost, dar puteau să fie,
După cele duse pentru totdeauna...

Astfel, cu mirare, te trezești când luna
Luminează somnul unei lumi din basme,
Iar omătul umple noaptea de fantasme.

.....

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

Colt-Alb

(fragment)

de Jack London

Capitolul II Lupoanca

Micul dejun se încheiase și puținele lucruri cu care își făcuseră tabăra erau deja legate de sanie. Bărbații lăsară în urmă focul cel vesel și se avântară în întuneric.

În aceeași clipă, începură urletele cumplite de jale — urlete care chemau și primeau răspuns prin beznă și prin ger.

Conversația lor se curmă.

Lumina zilei a venit la ora nouă. La amiază, către sud, cerul s-a încălzit cu nuanțe de trandafiriu. Era locul unde curbura pământului se pune între soarele de la meridian și lumea nordică. Dar culorile trandafirii s-au stins cu iuțeală.

Lumina cenușie a zilei a ținut până la ora trei, când și ea a dispărut. Apoi vâlul nopții arctice s-a așternut peste ținutul singuratic și adormit.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele de vânătoare din lateral și din spate răsunau tot mai clar. Ajunseseră atât de aproape încât semăneau groază în rândul câinilor osteniți.

După un astfel de episod de panică, Bill și Harry

aduseră câinii înapoi pe urme. Atunci Bill spuse:

— Aș vrea să dea peste vreun vânat pe undeva și să ne lase odată în pace.

— Rău ne mai calcă pe nervi, fu de acord Henry.

Pe urmă nu au mai schimbat niciun cuvânt până când au făcut tabără.

Henry tocmai se apleca să pună niște gheață în oala cu fasole care clocotea, când se sperie de zgomotul unei lovituri. Îi urmă o exclamație din partea lui Bill și un scheunat ce venise dinspre câini.

Se îndreptă de spate la timp ca să vadă o formă neclară ce dispărea prin zăpadă, la adăpostul întinericului.

Apoi îl văzu pe Bill, care stătea printre câini, pe jumătate triumfător, pe jumătate abătut. Într-o mână ținea o bâță zdravănă iar în cealaltă — coada și o parte din trunchiul unui somon uscat la soare.

— A înhățat jumătate din el, îl anunță Bill. Dar și eu i-am ars una! Ai auzit cum a schelălăit?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— N-am putut să văd. Dar avea patru picioare, o gură și păr și arăta la fel ca orice câine.

— Trebuie să fie un lup domesticit.

— Al naibii de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici la ora de masă ca să-și ia o porție de pește.

În acea noapte, după cină, când stăteau pe lada lunguiață și trăgeau din pipe, cercul de ochi strălucitori se apropie și mai mult decât înainte.

— Aș vrea să dea peste vreo turmă de elani sau altceva ca să plece și să ne lase odată în pace, spuse Bill.

Henry mormăi ceva care nu trăda numai compasiune, și timp de un sfert de ceas au rămas tăcuți. Henry privea focul, iar Bill se uita la cercul de ochi care sticlea în întuneric, dincolo de lumina focului.

— Aș vrea să intrăm în McGurry chiar acum, începu el din nou.

— Mai taci din gură cu ce ai vrea tu și cu văicăreală asta! izbucni Henry furios. Nu ești bine la stomac, asta se întâmplă cu tine. Ia o lingură de bicarbonat și o să-ți treacă numaidecât. Ia să vezi ce companie plăcută ai să fii pe urmă.

Dimineața, Henry fu trezit de înjurăturile îndârjite ale lui Bill. Se ridică într-un cot și îl văzu pe tovarășul său stând printre câini, lângă focul întesit. Avea fața schimonosită de înverșunare și își mișca brațele amenințător.

— Hei! îi strigă Henry. Acum ce mai e?

— Țopăilă a dispărut, veni răspunsul.

— Nu se poate.

— Îți spun eu că se poate.

Henry sări din pături și se duse la câini. Îi numără cu atenție și apoi blestemă și el, alături de partenerul său, puterea Sălbăticiei care le mai răpise încă un câine.

— Țopăilă era cel mai puternic câine din grup, zise Bill în cele din urmă.

— Și nici nu era un câine prost, adăugă Henry.

Și astfel a fost consemnat al doilea epitaf¹ în două zile.

Posomorâți, și-au luat micul dejun apoi au înhămat la sanie cei patru câini rămași.

Ziua s-a desfășurat ca și cele de dinainte.

Bărbații au mers cu greu, fără să vorbească, peste întinderea albă și încremenită. Liniștea era întreruptă numai de urletele urmărilor care, nevăzuți, li se țineau aproape.

Pe la mijlocul după-amiezii, odată cu venirea nopții, urletele se auzeau tot mai deslușit. Așa cum se obișnuiseră, următorii lor se apropiau. Câinii deveneau neliniștiți, speriați și din când în când se purtau ca scoși din minți. În agitația lor, încurcau hamurile și acest lucru îi necăjea și mai mult pe cei doi bărbați.

— Asta o să vă țină pe loc, prostănacilor, spuse Bill mulțumit în acea noapte, îndreptându-se de spate după ce își termină treaba.

Henry își lăsă gătitul ca să vină să vadă ce-a făcut.

Partenerul său nu mai legase câinii după obișnuință. Fiecare câine avea câte o curea de piele prinsă în jurul gâtului. De aceasta Bill legase, după obiceiul indienilor, un băț zdravăn de patru sau de cinci picioare lungime. Bățul era atât de aproape de gât încât câinele nu putea ajunge cu dinții la curea. Celălalt capăt al bățului era prins,

---

¹ Epitaf – (aici) text scurt (în versuri sau în proză) inscripționat pe piatra funerară a unui mormânt, care face referire la persoana decedată sau la unele valori morale.

printr-o curea din piele, de un țărnuș înfipt bine în pământ. În acest fel, câinele nu putea să roadă cureaua din piele de la capătul dinspre el al bățului iar bățul îl împiedica să ajungă la cureaua care fixa celălalt capăt.

Henry dădu aprobator din cap.

— Nu e alt chip în care să-l ținem pe Ureche Brăzdată, spuse el. Țsta poate să roadă pielea tot la fel de bine ca și un cuțit... și cam în jumătate din timp. Gata, acum toți vor fi aici mâine dimineață.

— Pun pariu că așa e, încuviință Bill. Dacă dispare unul dintre ei, o să mă lipsesc de cafea.

— Nu avem ce ne trebuie ca să-i omorâm, zise Henry la culcare, arătând cercul de ochi strălucitori care îi înconjura. Dacă am putea să tragem spre ei câteva focuri, ar fi mai respectuoși. Așa, se apropie tot mai mult în fiecare noapte. Întoarce puțin capul dinspre lumina focului și uită-te bine. Uite-acolo! L-ai văzut?

Pentru o vreme, cei doi bărbați se amuzară urmărind mișcările unor forme vagi care se profilau la marginea luminii focului. Dacă priveau atent acolo unde o pereche de ochi ardea în întuneric, puteau să vadă cum forma animalului prinde încet contur. Aceste forme se mai și mișcau câteodată.

Un zgomot ce străbătu printre câini le atrase deodată atenția. Ureche Brăzdată scotea niște scâncete scurte și nerăbdătoare, trăgând de băț către întuneric. Din când în când, se mai oprea și ataca bățul, mușcându-l.

— Ia uită-te acolo, Bill! șopti Henry.

Chiar în lumina focului, cu o mișcare furișată, laterală, se strecură un animal asemănător unui câine. Se mișca cu neîncredere și totodată cu îndrăzneală. Întâi observă oamenii cu grijă, apoi atenția i se îndreaptă către câini. Ureche Brăzdată se întinse către intrus, atât cât îl ținea lungimea bățului, și scânci cu nerăbdare.

— Nătărăul ăsta de Ureche Brăzdată nu pare să fie prea speriat, spuse Bill în șoaptă.

— E o lupoaică, șopti și Henry la rândul lui, și asta explică ce s-a întâmplat cu Grăsunul și cu Țopăilă. Ea e momeala pentru haită. Atrage câinele, îi dă târcoale. Câinele vine după ea și apoi toți ceilalți sar pe el și-l mănâncă.

Focul trosni. Un buștean se crăpă zgomotos, sfârâind. La acel sunet, animalul straniu sări înapoi în întuneric.

— Henry, mă gândesc..., începu Bill.

— La ce?

— Mă gândesc că ăla a fost cel pe care l-am lovit eu cu bâta.

— N-am nici cea mai mică îndoială, îi răspunse Henry.

— Și aici vreau să spun, continuă Bill, că familiaritatea acelu animal cu focul de tabără e tare suspectă și imorală.

— Știe cu siguranță mai multe decât ar trebui să știe un lup care se respectă, se arătă de acord Henry. Un lup care vine printre câini la ora când îi hrănești... a mai trecut el prin de-astea.

— Bătrânu' Villan a avut odată un câine care

a fugit cu lupii, dădu Bill glas unui gând care îi venise acum în minte. Ar fi trebuit să îmi dau seama. L-am împuşcat când era în afara haitei. Era într-o poiană cu elani, pe la Little Stick. Şi bătrânu' Villan a plâns atunci ca un copil. Zicea că nu-l mai văzuse de trei ani. Fusese cu lupii în tot timpul ăla.

— Cred că ai nimerit-o, Bill. Lupul ăla e câine şi a mâncat de multe ori peşte din mâna omului.

— Şi dac-apuc ocazia, lupul ăla care e câine o să fie numa' carne, rosti Bill hotărât. Nu ne putem permite să mai pierdem din animale.

— Dar ai numai trei cartușe, se împotrivi Henry.

— O să aștept o lovitură sigură, veni și răspunsul.

Dimineața, Henry înteți iar focul și pregăti micul dejun în sforăiturile partenerului său.

— Dormei prea bine, îi spuse Henry când îl trezi pentru micul dejun. Nu m-a lăsat inima să te scol.

Somnoros, Bill începu să mănânce și observă că ceașca lui era goală. Întinse mâna după oală, dar era pusă mai departe de el, lângă Henry.

— Ia zi, Henry, îl dojeni el blând, nu cumva ai uitat ceva?

Henry se uită în jur cu mare grijă și clătină din cap.

Bill ridică ceașca goală.

— Cafea să știi nu primești, îl anunță Henry.

— S-a terminat? întrebă Bill neliniștit.

— Nu.

— Doar nu crezi că-mi face rău la stomac?

— Nu.

De furie, lui Bill îi năvăli sângele în obraji.

— Atunci sunt al naibii de nerăbdător să-ți aud explicațiile, spuse el.

— Ager a dispărut, îi răspunse Henry.

Fără grabă, cu aerul unui om resemnat în fața nenorocirii, Bill își întoarse capul spre câini. De acolo, de unde stătea, îi numără și întrebă cu un glas rece:

— Cum s-a întâmplat?

Henry dădu din umeri.

— Nu știi. Doar dacă nu cumva Ureche Brăzdată a ros cureaua ca să-l elibereze. Așa, el singur n-ar fi putut să o facă, asta-i clar.

— Afurisitul, spuse Bill grav și încet, fără urmă de furie în glas, chiar dacă mânia clocotea în el. Doar pentru că nu putea roade la cureaua lui ca să scape, a ros la a lui Ager...

— Ei bine, toate necazurile lui Ager s-au sfârșit... Până acum cred că deja a și fost digerat și zburdă peste zăpadă în burțile a douăzeci de lupi.

Era epitaful lui Henry pentru acest ultim câine pierdut.

— Ia niște cafea, Bill.

Dar Bill clătină din cap.

— Haide, stăruie Henry, ridicând oala și îndemnându-l să-și apropie ceașca.

Bill și-o împinse la o parte.

— Să fiu al naibii dacă beau. Am spus că n-o să beau dacă lipsește vreun câine, și n-am să beau.

— E o cafea al naibii de bună, îi zise Henry ispititor.

Dar Bill era încăpățânat și mîncă un mic dejun uscat. Îl presără doar cu înjurături mormăite la adresa lui Ureche Brăzdată, pentru șiretlicul de care fusese în stare.

— În seara asta o să-i leg în așa fel încât să nu mai ajungă unul la altul, spuse Bill atunci când porniră la drum.

Parcurseseră mai puțin de o sută de metri când Henry, care era în față, se aplecă și ridică de jos ceva de care se lovise în mers. Era întuneric și nu putea vedea ce anume este, dar îl recunoscuse după pipăit. Îl aruncă înapoi, astfel încât lovi sania și sări jos până la rachetele de zăpadă ale lui Bill.

— Poate o să ai nevoie de asta la ce ai de făcut, îi spuse Henry.

Bill scoase un strigăt. Era tot ce mai rămăsese din Ager — bățul cu care fusese legat.

— L-au mîncat cu piele cu tot, constată Bill. Bățul e curat ca fluierul. Au mîncat cureaua de la ambele capete. Sunt al naibii de flămânzi, Henry, și or să ne pună serios la încercare înainte să apucăm să terminăm călătoria asta.

Henry rîse într-un mod sfidător.

— N-am mai fost urmărit astfel de lupi până acum, dar am trecut eu prin treburile mult mai rele și tot mi-am păstrat sănătatea. E nevoie de mai mult decît o mîna de creaturi din astea supărătoare ca să ne facă felul, Bill, băiete.

— Știu și eu... nu știu ce să zic, zău, mormăi Bill

sumbru.

— Ei bine, o să știi când ajungem la McGurry.

— Nu mă simt prea înflăcărat, insistă Bill.

— Nu ești prea bine, asta e problema, îi spuse Henry sigur pe el. Ai nevoie de chinină¹, și o să-ți dau o doză zdravănă imediat ce ajungem la McGurry.

Bill a mormăit nemulțumit și apoi nu a mai scos o vorbă.

Ziua era una ca toate celelalte. S-a luminat la ora nouă. La douăsprezece, orizontul dinspre sud s-a încălzit vesel de soarele nevăzut. Apoi a venit cenușiu rece al după-amiezii, care urma să se piardă, trei ore mai târziu, în noapte.

Imediat după încercarea soarelui de a se arăta, Bill scoase pușca de sub legăturile saniei și spuse:

— Tu mergi mai departe, Henry. Eu mă duc să cercetez puțin locul.

— Ba mai bine rămâi lângă sanie, protestă partenerul său. Ai doar trei cartușe, și nu se știe niciodată ce s-ar putea întâmpla.

— Acum cine se văicărește? îi aruncă Bill vorba, triumfător.

Henry nu răspunse și continuă să meargă mai departe singur, deși adesea se uita neliniștit înapoi, către pustiul cenușiu în care dispăruse partenerul său.

O oră mai târziu, profitând de niște scurtături pe lângă care sania trebuia să ocolească, Bill îl ajunse din urmă.

¹ Chinină – medicament extras din scoarța arborelui de cinchona.

— Sunt împrăștiați și se întind până departe, spuse el. Se țin de urma noastră și, totodată, caută și vânat. Vezi tu, de noi sunt siguri, doar că știu că trebuie să aștepte ca să ne prindă. Între timp, stau gata să înhațe tot ce se poate mânca din ceea ce le iese în cale.

— Vrei să spui că ei cred că sunt siguri de noi, accentuă Henry cuvintele.

Dar Bill îl ignoră.

— I-am văzut pe unii dintre ei. Sunt slabi. Cred că n-au mai îmbucat ceva de săptămâni întregi, în afară de Grăsanul, Țopăilă și Ager. Și sunt atât de mulți încât nu le-au ajuns nici pe-o măsea. Sunt deosebit de slabi. Li se văd toate coastele iar burțile li s-au lipit de șira spinării. Sunt destul de disperăți, îți spun eu. Or să înnebunească de foame, și atunci... să te ții!

Câteva minute mai târziu, Henry, care acum mergea în urma saniei, scoase un fluierat scurt de avertizare. Bill își întoarse capul ca să vadă despre ce e vorba, apoi opri liniștit câinii. În spate, după ultima cotitură, la vedere, venea grăbind o formă cu blană. Se mișca ușor, fără efort, chiar pe urma pe care ei o lăsaseră în zăpadă. O mirosea la fiecare pas, cu nasul aproape de neaua curată.

Când ei s-au oprit, s-a oprit și ea, ridicând capul și fixându-i cu privirea. Nările îi fremătau în timp ce le prindea și le cerceta mirosul.

— E lupoaica, șopti Bill.

Câinii se întinseră în zăpadă, iar el se duse către Henry. Amândoi privă animalul acela bizar care

Îi urmărea de zile întregi și care deja reușise să le nimicească jumătate din echipa de câini.

După ce îi studie atent, lupoaica înaintă câțiva pași. La fel făcu de mai multe ori, până ce ajunse la vreo sută de metri. Se opri, cu capul ridicat, lângă un pâlț de molizi. De aici continuă să cerceteze, cu privirea și cu mirosul, ținuta oamenilor care îi urmăreau mișcările.

Se uita jinduitor la cei doi bărbați, asemenea unui câine, dar în dorința ei nu se găsea nimic din afecțiunea unui câine. Era o jinduire născută din foame, la fel de nemiloasă ca și colții ei, la fel de necruțătoare precum însuși înghețul.

Era mare pentru un lup. Trupul ei, chiar dacă slab, arăta a fi printre cele mai mari din specia sa.

— Are aproape două picioare și jumătate până la umăr, își dădu cu părerea Henry. Și pun pariu ca la lungime nu e departe de cinci picioare.

— Culoarea e cam neobișnuită pentru un lup, cugetă Bill cu voce tare. N-am mai văzut lup roșu. Aproape că pare de culoarea scorțișoarei.

De bună seamă că animalul nu era de culoarea scorțișoarei. Avea blana unui lup. Culoarea dominantă era gri. Și totuși, avea în ea o ușoară nuanță roșiatică. Era o nuanță înșelătoare, care acum apărea, acum dispărea. Semăna mai degrabă cu o iluzie. Uneori se arăta gri, alteori cu sclipiri de o vagă roșeață, greu de descris.

— Arată exact ca un husky mare de sanie, spuse Bill. Nu m-ar mira să o văd dând din coadă.

Apoi strigă către animal:

— Hei, husky! Vino aici, tu... cum te-o fi chemând!

— Ia te uită! Nu-i e deloc frică de tine, râse Henry.

Bill își ridică mâna amenințător și strigă tare. Dar nici așa animalul nu arată vreun pic de teamă. Singurul lucru pe care l-au putut percepe a fost că lupoaica își sporise atenția. În continuare îi privea cu aceeași dorință nemiloasă de a se hrăni. Oamenii reprezentau carne, iar ea era flămândă. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi vrut să se apropie și să-i mănânce.

— Ia, ascultă, Henry, spuse Bill, coborându-și vocea, fără să-și dea seama, până ce se făcu o șoaptă — din cauza a ceea ce avea de gând să facă. Avem trei cartușe. Dar e o țintă sigură. N-am cum să o ratez. Ne-a luat trei câini și ar trebui să

Îi venim de hac. Ce zici?

Henry încuviință.

Bill scoase cu grijă pușca de sub legăturile saniei, cu gândul de a o duce spre umăr. Dar nu mai apucă fiindcă, în aceeași clipă, lupoaica sări de pe urma din zăpadă și se făcu nevăzută în pâlcul de molizi.

Cei doi bărbați se priviră imediat, iar Henry scoase un fluierat lung, în semn că a priceput.

— Trebuia să-mi fi dat seama, se muștră Bill cu voce tare, în timp ce pune pușca la loc. Normal că un lup care vine printre câini la ora de hrănire cunoaște totul și despre armele de foc. Să știi, Henry, că bestia asta e cauza tuturor necazurilor noastre. Acum am avea încă șase câini, în loc de trei, dacă n-ar fi fost ea. Și să mai știi, Henry, că am să pun eu mâna pe ea! Sigur, e prea isteată ca să o împușc în câmp deschis. Dar o să-i întind o capcană. Nu mă cheamă Bill dacă n-o s-o împușc din ascunzătoare!

— Dar să nu te îndepărtezi prea mult dacă faci asta, îl avertiză partenerul său. Degeaba o să ai tu trei cartușe dacă haita aia sare pe tine. Animalele ălea sunt al naibii de flămânde, și dacă se pornesc, sigur te vor prinde, Bill.

În acea noapte au făcut devreme tabăra. Trei câini nu puteau trage sania la fel de repede, și nici atâtea ore, precum o făceau șase. Iar câinii lor dădeau semne clare că erau epuizați.

Bărbații s-au culcat devreme. Bill a avut grijă ca mai întâi câinii să fie legați astfel încât să nu își poată roade unul altuia curelele.

Dar lupii deveneau tot mai îndrăzneți, iar bărbații au fost treziți de mai multe ori din somn. Lupii veneau atât de aproape încât câinii o luau razna de spaimă. Era nevoie să tot întrețină focul pentru ca lupii să se retragă la o distanță mai sigură pentru oameni și câinii lor.

— Am auzit marinari vorbind despre rechini care de țin după corăbii, zise Bill pe când se strecura înapoi în pături după ce pusese niște lemne pe foc. Ei bine, lupii ăștia sunt rechini de uscat. Își cunosc treaba mai bine decât noi și nu de florile mărului ne urmăresc ei așa. Or să ne prindă. Cu siguranță or să ne prindă, Henry.

— Dacă vorbești așa, ești pe jumătate prins, îi spuse Henry tăios. Un om e pe jumătate învins atunci când spune că e. Iar tu ești pe jumătate mâncat din felul în care vorbești despre asta.

— Au pus ei laba pe oameni mai vrednici decât tine și decât mine, i-o întoarse Bill.

— Of, mai taci din gură cu văicăreala asta a ta! Grozav mă mai obosești.

Henry se întoarse furios pe o parte, dar era surprins de faptul că Bill nu arăta că se supăraseră. Bill nu era așa. El se enerva ușor dacă îi trântea niște vorbe atât de aspre.

Înainte să adoarmă, Henry s-a gândit mult la asta. Iar pe când pleoapele i se închideau și îl fura somnul, gândul acesta rămase în mintea lui: „Fără doar și poate, Bill e al naibii de abătut. Mâine va trebui să-l înveselesc.”

(...)